

LÁZÁR BALÁZS

Fehér bohóc

*Piros orrát lemarták esztendőök
láthatatlan, savanyú gőzei,
s most a nevetés üvegburkában,
a maszk helyén egy sovány arc
reflektor-végtelenbe tekint.
Csillagpor-játék, élet-halál tét,
de ő elegánsan tűri még,
legyen az ríposzt, tréfa, bravura-kép,
hogy a manézs-univerzum közepén,
– hol egy a pillanat s az ezredév –
elnyelje a tapsrobbanás után
maradt sugárzó fekete lyuk,
mely meghajlítja maga körül
a titkos, emberi természetet.
És két lábbal állt mindig a földön,
ha vágya épp égis emelkedett,
s ráadásként elmondott-dalolt
egy viccet is a szakadék felett,
de nem zuhant le, csak lebegett,
mert izmai feszes ketrecében
könnyűvé szűrte át a szívében
lüktető, örök gyerek.*

Ő az?

*Ő az? H. úr? Vagy ki? Egy rémalak?
Közösségi oldalon egy hamis profilkép?
Helyette robot csetel, de a net népe tapad,
s nem izgatja, ha megfigyelik épp?
Ott találja meg, ki lesz háló-társa?
Nem párt keres, csak hogy kit vigyen ágyba?
S tényleg többet ér csókjánál a lájkja?
Virtuális világok közt vonaglik
a homok-időn fennakadt valóság-bárka,
rajta a sok függő, digitális árva,
kik titokban várják játékukba zárva
a megváltó áramszünetet – de hiába...
Emberarcukat elnyeli már, de ad
rögvest új s újabb álszemélyiséget
a hömpölygő információ-áradat.
Egy gigával több vagy kevesebb. Ennyi csak.*